

“தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பிரஜாவுரிமைப் பிரச்சினையும் இந்தியாவுக்கு மீண்டும் திருப்பி அனுப்பப்படலும் : மலையகக் கவிதைகளை மையமாகக் கொண்டதோர் ஆய்வு”

சாதியா, எம்.ஏ.எஸ்.எப்
இலங்கை தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்

ஆய்வுச் சுருக்கம்:

மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு எதிராக இயற்றப்பட்ட சட்டங்களில் மலையக மக்களை மிகவும் பாதித்த சட்டங்களாக பிரஜாவுரிமை தொடர்பான குடியரிமைச் சட்டம் (1948), ஸ்ரீமா சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் (1964), ஸ்ரீமா - இந்திரா ஒப்பந்தம் (1974) முதலியன விளங்குகின்றன. இச்சட்டங்களால் மக்கள் எந்தளவுக்கு பாதிக்கப்பட்டார்கள் என்பதனை மலையகக் இலக்கியங்கள் பல்வேறு விதமாகச் சித்திரிக்கின்றன. மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பிரஜாவுரிமைப் பிரச்சினையாலும் அதன் மூலம் இந்தியாவுக்குத் திருப்பி அனுப்பப்பட்டதனாலும் அனுபவித்த பிரச்சினைகளை மலையகக் கவிதைகள் எந்தளவுக்குச் சித்திரித்துக் காட்டுகின்றன என்பதனை ஆராய்வதை நோக்கமாகக் கொண்டு இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இவ்வாய்வில் முதலாம், இரண்டாம் நிலைத்தரவுகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதோடு சமூகவியல், வரலாற்று, ஒப்பீட்டு அணுகுமுறைகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மலையக மக்களின் பிரஜாவுரிமைப் பிரச்சினை, இந்தியாவுக்கு மீண்டும் திருப்பி அனுப்பப்படல் தொடர்பான பல்வேறு பிரச்சினைகளையும் மலையகக் கவிதைகள் சிறப்பாகச் சித்திரித்துள்ளன என்பதே இவ்வாய்வின் முடிவாகும்.

பிரதான சொற்கள்: தோட்டத் தொழிலாளர், பிரஜாவுரிமைப் பிரச்சினை, மலையகக் கவிதை

அரசியல் ரீதியாக தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு எதிராக நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டங்களும் ஒப்பந்தங்களும்

ஆங்கிலேயர் காலத்திலும் அதற்குப் பின்வந்த அரசாங்க சபைக் காலத்திலும், காலத்திற்குக் காலம் இம்மக்களுக்கு எதிராகப் பல்வேறு சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டு அமுல்படுத்தப்பட்டுள்ளன. 1935ஆம் ஆண்டில் இயற்றப்பட்ட பத்தொன்பதாம் இலக்க காணிச் சீர்திருத்தச் சட்டமும் 1938ஆம் ஆண்டில் இயற்றப்பட்ட கிராமசபை மசோதாச் சட்டமும் 1940ஆம் ஆண்டில் இயற்றப்பட்ட இருபத்தி நான்காம் இலக்க மீன்பிடிச் சட்டமும் 1942 இல் இயற்றப்பட்ட நாற்பத்தி ஏழாம் இலக்க பேருந்து சேவை அனுமதிப்பத்திரச் சட்டமும் இலங்கையர் மயமாக்குதல் என்ற அடிப்படையில் அமைந்திருந்ததால், இவற்றின் மூலம் இந்தியத் தொழிலாளர்கள் பெருமளவில் பாதிக்கப்பட்டனர். காணிச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தின்படி, முடிக்குரிய காணியை நிலமற்ற விவசாயிகளுக்கும் மத்தியதர வர்க்கத்தினருக்கும் பகிர்ந்தளிப்பதாகவும் அதில் இந்தியர்களுக்கு இடமளிப்பதில்லை எனவும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

கிராமசபை மசோதாச் சட்டத்தின்படி, கிராமப்புறத் தேர்தல்களில் வாக்களிக்கும் உரிமை தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு

மறுக்கப்பட்டது. மீன்பிடிச் சட்டத்தின்படி, இலங்கைக் கடலில் மீன்பிடிக்க இலங்கையர் மாத்திரமே அனுமதிக்கப்படுவர். ஏனையவர்கள் விண்ணப்பித்து அனுமதி பெற வேண்டும்

எனக்கூறப்பட்டது. பேருந்து சேவை அனுமதிப்பத்திரச் சட்டத்தின்படி, பேருந்து சேவை அனுமதி பெற விண்ணப்பிக்கும் கம்பனி, என்பத்தி ஐந்துசதவீதமான பங்குகளை இலங்கையருக்கே கொடுக்க வேண்டும். பேருந்து சேவைக்கு விண்ணப்பிக்கும் போது, இலங்கையருக்கே முன்னுரிமை வழங்கப்பட வேண்டும் எனக் கூறப்பட்டது. பேருந்துகளைச் சொந்தமாக வைத்து நடாத்தி வந்த இந்தியர்கள் இதனால் பாதிக்கப்பட்டனர். முதலாம் அரசாங்க சபைத் தேர்தல் 1931 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்றது. இதில் இந்தியத் தமிழர்களும் அங்கத்தவம் வகித்தனர். முதலாவது அரசாங்க சபையில் அமைக்கப்பட்ட மந்திரிமார் சபையிலே உத்தியோக அங்கத்தவர்களாக ஆங்கிலேயர் மூவரும் முஸ்லிம் பிரதிநிதி ஒருவரும் இந்தியப் பிரதிநிதி ஒருவரும் சிங்களப் பிரதிநிதிகள் ஐவருமாக மொத்தம் பத்துப் பேர் நியமிக்கப்பட்டனர்.⁰¹

1921 ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் 602500 இந்தியப் பிரஜைகள் இருந்தனர். அவர்கள் முந்திய அரசாங்கத்தாலும் பலவித சலுகைகள் அளிக்கப்பட்டே இங்கு அழைக்கப்பட்டவர்கள். ஆனாலும் 1922 ஆம் ஆண்டின் பின், இங்கு வந்தவர்கள் இலங்கையில் உள்ள தொழிலாளர்களுக்கு நிகராக சமஉரிமை பெற்றே இருந்து வந்தனர். இதற்குக் காரணம் இந்திய அரசாங்கமே.

இந்திய அரசாங்கம் 1922 ஆம் ஆண்டு இயற்றிய வெளியேற்றச் சட்டம் 07 ஆம் பிரிவின் பத்தாம் விதியின்படி, இந்தியாவிலிருந்து வெளியேறும் தொழிலாளர்களுக்கு அவர்கள் குடியேறும் நாடுகளின் அரசாங்கம் அந்நாட்டுத் தொழிலாளர்களுடன் சமூக, பொருளாதார விடயங்களில் சமஉரிமை கொடுத்தாலன்றி அவர்கள் வெளியேறலாகாது என்பதாகும். இங்கு 1923 ஆம் ஆண்டில் இலங்கை அரசாங்கத்தின் பிரதியாளரும் தோட்ட முதலாளியாரின் பிரதி நிதியுமான டி.எஸ்.சேனநாயக்க அவர்களும் இந்தியா சென்று ஒப்பந்தம் செய்த பின்னரே தொழிலாளர்கள் தொடர்ந்தும் இங்கு குடியேறினர் (ஹன்சாட், 1927, பக். 2157). இந்தியத் தொழிலாளர்கள் சர்வசன வாக்குரிமை பெறுவதை சிங்களவர் விரும்பாமையால்தான் டொனமூர் குழுவினர் இந்தியருக்கு வாக்குரிமை வழங்குவதில் சில நிபந்தனைகளை விதித்தனர். ஐந்து ஆண்டுகள் இலங்கையில் வசித்தவர்களுக்கே வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டது² (குடியுரிமைச் சட்டம் (1948), ஸ்ரீமா சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் (1964), ஸ்ரீமா - இந்திரா ஒப்பந்தம் (1974).

பிரஜாவுரிமைப் பிரச்சினையும் இந்தியாவுக்கு மீண்டும் திருப்பி அனுப்பப்படலும்

மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் அரசியல் ரீதியாக எதிர்கொண்ட பிரச்சினைகளில் மிக முக்கியமான ஒரு பிரச்சினையாகப் பிரஜாவுரிமைப் பிரச்சினை விளங்கியது. 1830களில் இலங்கைக்கு வர ஆரம்பித்த மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் மொத்த சனத்தொகை, 1964ஆம் ஆண்டாகும் போது 975000 பேராக இருந்தது. இது இலங்கையின் மொத்த சனத்தொகையில் பன்னிரெண்டு சதவீதமாகும். இவர்களது பிரஜாவுரிமை தொடர்பாகக் காலத்திற்குக் காலம் இலங்கை அரசாங்கம் பல்வேறு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது (ஹன்சாட், 1964, ப.2137). எனினும், இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றதைத் தொடர்ந்து இடம்பெற்ற முதலாவது தேர்தலில் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வாக்குரிமை பெற்று, தேர்தலில் இடதுசாரிக் கட்சிகளை ஆதரித்து, பதினேழு இடதுசாரிப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் தெரிவுக்குக் காரணமாக அமைந்தார்கள்.³

இவ்வாறான தொருநிலைமை தொழிலாளர்களுக்குப் பெரும் சாதகமாக அமைந்துவிடும் என எண்ணிய முதலாளித்துவ சிந்தனை கொண்ட அரசியல் கட்சிகள், தொழிலாளர் பலத்தை அடியோடு சாய்ப்பதற்காகச் செய்த சதித்திட்டமே

மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பிரஜாவுரிமையைப் பறிக்கும் முயற்சி எனலாம். இது பற்றி மா.செ. மூக்கையா அவர்கள் பின்வருமாறு கூறுகின்றார் “இலங்கையிலும் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் தொழிலாளர்களின் நலம் பற்றிப் பேசும் கட்சிகள் கணிசமான அளவில் தேர்ந் தெடுக்கப்பட்டமை, முதலாளித்துவ சிந்தனைமிக்க அரசியல் கட்சிகளைக் கவலையடையச் செய்திருக்கும் என்பதனை மறுப்பதற்கில்லை. எனவே இன, மொழி, பேதம் இன்றி, நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் முதலாளித்துவ சக்திகள் இணைந்து தொழிலாளர்களின் பலத்தை முறியடிக்கச் செய்த, முதல் சதிவேலையாக, இலங்கையில் அப்போதிருந்த சுமார் பத்து இலட்சம் இந்தியத் தொழிலாளர் சமூகத்தின் குடியுரிமை பறிக்கப்பட்டது. இத்தகைய மேலெழுந்த கம்பூனிச அச்சுறுத்தல் மாத்திரமின்றி, உள்ளூரில் காணப்பட்ட இனவாத அரசியல் கருத்துக்களும் இதற்கு வலுவூட்டுவனவாயிருந்தன. எவ்வாறாயினும் இறுதி விளைவாக, இந்தியத் தொழிலாளர்கள் இலங்கையின் அரசியல் வாழ்விலிருந்து ஒதுக்கப்பட்டனர்.”⁴

1950 - 1964 ஆம் ஆண்டு வரையான காலப்பகுதியின் 975000 பேரில் 134000 பேர் மாத்திரமே இந்தியர் - பாகிஸ்தானியர் வசிப்பிடச் சட்டத்தின் கீழ் பிரஜாவுரிமை பெற்றிருந்தனர் (ஹன்சாட், 1964, ப.2080). அதனைத் தொடர்ந்து 1964 ஆம் ஆண்டு ஸ்ரீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டது. அதன்படி, மூன்று இலட்சம் பேருக்கு இலங்கை அரசு பிரஜாவுரிமை வழங்குவதாகவும் 525000 இந்தியத் தொழிலாளர்களை இந்தியா ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் கூறப்பட்டது. அதேவேளை 1964 - 1979 ஆம் ஆண்டுகளுக்கிடப்பட்ட காலப்பகுதிக்குள் 325000 பேரின் குடியுரிமை நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும் எனவும் காலக்கெடு விதிக்கப்பட்டது (ஹன்சாட் 1964, பக். 2077-2078).

1964 ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தத்தின்படி, மிகுதியாக உள்ள 150000 பேரில் அரைப் பங்கினரை இந்தியாவும் அரைப்பங்கினரை இலங்கையும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என 1974 இல் இந்திராகாந்தி பிரதமராக இருந்த போது இலங்கை அரசுடன் ஒப்பந்தம் செய்துகொள்ளப்பட்டது. இவ்வாறான ஒப்பந்தங்களால் ஏட்டளவில் நாடற்றவர் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணப்பட்டது. 375000 பேருக்கு பிரஜாவுரிமை வழங்குவதென இலங்கை அரசு ஏற்றுக் கொண்டாலும் 1986 இன் இறுதி வரையான காலப்பகுதியில் 224000 பேருக்கே பிரஜாவுரிமை வழங்கியது.

ஆறு இலட்சம் பேரை ஏற்றுக் கொள்வதாகக் கூறிய இந்திய அரசும் 1984ஆம் ஆண்டின் இறுதிவரை 446358 பேரையே ஏற்றுக் கொண்டது. எனினும், 1986 ஆம் ஆண்டில் ஜே.ஆர். ஜயவர்த்தனாவின் ஆட்சிக்கு ஆதரவு வழங்குவதாக இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவரான தொண்டமான் அரசியல் இணக்கம் ஒன்றினை ஏற்படுத்தினார். ஆனால், அதனை நிறைவேற்றுவதில் நடைமுறைப் பிரச்சினைகள் காணப்பட்டன. எனினும் 1989 ஆம் ஆண்டில் இடம்பெற்றிருந்த ஜனாதிபதித் தேர்தலில் தோட்ட மக்கள் தங்களது முழுமையான ஆதரவையும் ஐ.தே.கட்சிக்கு வழங்குவர் என்ற அடிப்படையில் 1988ஆம் ஆண்டு, தொண்டமானின் முயற்சியினால் குடியரிமைச் சட்டம் அமுல்படுத்தப்பட்டது. அதன் மூலம், பிரஜாவுரிமைப் பிரச்சினைக்கு முற்றுப் புள்ளி வைக்கப்பட்டது.⁵

இதனை நடைமுறைப்படுத்த முற்படும் போது, பல்வேறு இன்னல்களுக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. எனினும் படிப்படியாக இன்றுவரை பிரஜாவுரிமை வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. குடியரிமை பறிக்கப்பட்டதிலிருந்து அனைவருக்கும் குடியரிமை வழங்கும் சட்டம் அமுலாகும் வரை, இந்தியத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பலதரப்பட்ட பிரச்சினைகளுக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. இம்மக்கள் தமது உரிமைகள் அத்தனையையும் இழந்து, நாட்டில் அடிமைகள் என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். அரசாங்கத் தொழில்களைச் செய்ய முடியாத நிலை இவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. பணம் செலுத்தியே உயர்கல்வி பெறவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. விவசாயம் செய்வதற்கு நிலம் வாங்கவோ, சொந்தமாகக் குடியேறி வாழ்வதற்கான வீடுகளை அமைப்பதற்கோ வாங்குவதற்கோ முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. எந்தக் காரணம் கொண்டும் இலங்கையை விட்டுத் தமது சொந்த விருப்பத்தின் பேரில் வெளியேறுவதற்குக் கடவுச் சீட்டுகளைப் பெற முடியாமல் போய்விட்டது. அரசாங்கம் வழங்கும் எந்தவித சலுகைகளையும் பெறுவதற்கு உரிமையற்றவர்களாக இவர்கள் விளங்கினர். இவ்வாறான காரணங்களினால் இவர்கள் தங்களது அரசியல் பலத்தை இழந்ததோடு நின்றுவிடாது அனைத்துத் துறைகளிலும் பின்தள்ளப்பட்டனர்.⁶

அதேவேளை, 1964 ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் வாழ்ந்தவர்களுள் பெரும் பாலானவர்கள் இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்களின் மூன்றாம் தலைமுறையினரே. அவர்கள் குடியரிமைச் சட்டத்தின் பேரில் திருப்பி அனுப்பப்பட வேண்டும் என்ற

நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டதும் பல்வேறு வகையான பாதிப்புக்களையும் இன்னல்களையும் எதிர்கொள்ள நேரிட்டது. அவர்களில், பெரும்பான்மையினர் கடலைக்கூட காணாதவர்கள். இந்தியா பற்றி அறியாதவர்கள். அவ்வாறான நிலையில் அவர்களை இந்தியாவுக்கு அனுப்பி, அங்கு போய் அவர்கள் குடியேறி, தமது வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்வதற்கு இன்னுமொரு போராட்டமே நடாத்த வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. அவர்கள் இலங்கைக்கு வரும்போது அனுபவித்த துன்பங்களை விட, அதிகளவு துன்பங்களைத் திருப்பி இந்தியாவுக்கு அனுப்பும் போதும் அங்கு திரும்பிச் சென்றபோதும் அனுபவித்தனர். எனினும், காடாகிக் கிடந்த மலையகத்தை பொன் விளையும் பூமியாக மாற்றிய இம்மக்கள் மீது, இனவெறி கொண்ட பேரினவாத சக்திகள் கொஞ்சம் கூட, அனுதாபம் காட்டவில்லை. அவர்களது இனவாதச் செயன்முறைக்கு இவ்வொப்பந்தங்கள் பெரு வெற்றியாக அமைந்தன. இது பற்றி சோ.சந்திரசேகரன் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“..... 1964 ஆம் ஆண்டளவில் இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் குறிப்பாக, இரண்டாம் மூன்றாம் தலைமுறையினரான தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தமது தமிழ்நாட்டுத் தொடர்புகளையோ பூர்வீகத்தையோ பெருமளவிற்கு அறிந்திருக்கவில்லை. அவர்கள் இலங்கையிற் பிறந்தவர்களாயினும் குடியரிமை இழந்து நாட்டற்றவர்களாகவும் காணப்பட்டனர். அவர்களது பின்தங்கிய பொருளாதார நிலை, குடியரிமையற்று அரசியலிற் பங்குகொள்ள இயலாதநிலை, அடிக்கடி சிங்கள இனவாதிகளின் தாக்குதலுக்கு உட்பட நேர்ந்தமையால் ஏற்பட்ட பாதுகாப்பின்மை, ஏனைய இலங்கையருக்குச் சமமான முறையில் கல்வி மற்றும் சுகாதார வசதிகளைப் பெறமுடியாமையால் ஏற்பட்ட விரக்தி நிலை ஆகிய காரணங்களால், தாயகமான இந்தியாவுக்கே சென்றுவிடுவோம் என்ற எண்ணத்தை அவர்களில் பலர் வளர்த்துக் கொண்டனர். ஆறு இலட்சம் இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்களை இந்தியாவுக்குத் திருப்பி அனுப்பும் வகையில் ஒப்பந்தங்கள் அமைத்தமை சிங்கள இனவாதத்துக்குக் கிடைத்த ஒரு வெற்றி என்றே கூற வேண்டும் .....”⁷ இவ்வாறான அரசியல் சார்ந்த பிரச்சினைகள் நாட்டார் பாடல்கள், கவிதைகள், சிறுகதைகள், நாவல்கள் அனைத்திலும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.⁸

வாக்குரிமை, குடியரிமை, நாடற்றவர் முதலிய பிரச்சினைகள் பற்றி மலையகக் கவிதைகளிலும் ஆழமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. சி.வி.வேலுப்பிள்ளையின் ‘தேயிலைத் தோட்டத்திலே’, சக்தி பால ஐயாவின் ‘தமிழனுக்கோர் தனிப்பாட்டு’, ‘மனித உரிமைகள்’, ‘பார்க்காத நாட்டின் பாசத் தொடர்புகள்’, மல்லிகை சி. குமாரின் ‘இந்த ஆடுகள் நனைய’, தமிழோவியின் ‘பரதேசி ஆனோம்’, ‘உரிமைக்கு ஒரு போர்’, ‘புனிதர் இராஜலிங்கம்’, பெனியின் ‘திட்டவியல்’, ‘புதிய யாத்திராகமம்’, ம. சண்முகநாதனின் ‘நீலகிரித் தோழனுக்கு’, பொ. புண்ணியமூர்த்தியின் ‘மலையக மக்கள்’, சு. முரளிதரனின் ‘பிரியத்தான் வேண்டுமா உரிய பூமியை’, பெயாவெல் ஏ. செல்வராஜின் ‘எங்கர் ரயில்’, ‘எங்கர் வரலாறு’, அல்-அஸுமத்தின் ‘பிரஜாவுரிமைத் தூது’, இரா. நித்தியானந்தனின் ‘முகவரியைத் தொலைத்தவர்கள்’, இராகலைப் பன்னீரின் ‘பொறுப்பது தகுமோ’, சந்தனம் சத்தியநாதனின் ‘வருக வருக உங்கள் வரவே நல்வரவு’, ‘இல்லை மலையகத்தில்’ முதலிய கவிதைகள் இவ்வகையில் அமைந்தவை.

மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பெற்றிருந்த ஒரு சில சலுகைகளும் உரிமைகளும் 1931 ஆம் ஆண்டு டொனமூர் ஆணைக்குழுவின் சட்டம் அமுலுக்கு வந்ததைத் தொடர்ந்து பறிபோகலாயின. 1935 ஆம் ஆண்டில் இயற்றப்பட்ட காணி அபிவிருத்திச் சட்டம், 1948ஆம் ஆண்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட தேர்தல் திருத்தச் சட்டம் முதலியவற்றால் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் அரசியல் ரீதியாக அநாதைகளாக்கப்பட்டனர் (ஹன்சாட், 1948, பக்.983-1155, 1158-1235).

இந்நிலைமைகளைப் பல கவிதைகள் சித்திரிக்கின்றன. இலங்கைப் பிரஜையாக இலங்கையில் வாழ விரும்பியவர்களும் பிரஜாவுரிமைச் சட்டங்களால் இந்தியா செல்ல நிர்யந்திக்கப்பட்டனர். பிரஜாவுரிமைக்கு விண்ணப்பித்த அனைவருக்கும் பிரஜாவுரிமை கிடைக்கவில்லை. அதிகமானவர்களின் விண்ணப்பங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டன (ஹன்சாட், 1964, பக்.2080-2084). அதனால், இருதலைக் கொள்ளி எழும்பாக மாறிய இம்மக்கள், பல்வேறு சோதனைகளுக்கு உள்ளாகினர். அவர்களது இருப்பிடம் இலங்கையா இந்தியாவா என்ற திட்டாட்டம் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. இந்நிலைமைகளைக் குமரனின்

கவிதையொன்று பின்வருமாறு சித்திரித்துக் காட்டுகின்றது;

“போவது போகட்டும்
என்கின்றாயா
புழுதியுடன் புயற்காற்றாய்
புகையட்டுமா
சாவதுதான் முடிவென்று
சொல்கின்றாயா
சஞ்சலத்தால் எத்தனை
நாள் துடிப்பதம்மா
ஆவதுதான் எதுவென்று
சொல்லி விட்டால்
அடுத்தென்ன,
தொடர்ந்திருவர் வழியில் நெஞ்சம்
நோவதுதான் அன்றாடம்
எங்கள் வேலை
நோக்கத்தை சொல்லிவிடு
கதை முடியட்டும்”
(குமரன், 1967, தூவானம், ப. 11).

அமரர் திரு எஸ். டப்ளியூ. ஆர். டி. பண்டாரநாயக்கா இதனை ஒரு மனிதாபிமானப் பிரச்சினையாக நோக்கினார் என்பதை அவர் 1954 ஆம் ஆண்டு பாராளுமன்றத்தில் ஆற்றிய பின்வரும் உரையின் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடியும்.

“நாம் அவர்களை பெல்சென் முகாமுக்குள் தள்ளிவிட முடியாது, கடலுக்குள் தள்ளிவிட முடியாது அல்லது நஞ்சுட்ட முடியாது. இம்மாதிரியான ஒரு பிரச்சினையில் ஒரு பொறுப்புள்ள நாடு நடந்து கொள்ளக்கூடிய முறை இதுவல்ல என்றும் இப்பிரச்சினையை சமாதானமாகத் தீர்ப்பதனால் பல நன்மைகள் உள்ளன. ஒருவகையில் எம்மைப் பிடித்துள்ள புற்றுநோயைப் பல தசாப்தங்களாக எம்மைப் பயமுறுத்தும் நிழலை, பலகாலமாக சீழ்ப்பிடித்துள்ள ஒரு புண்ணைக் குணமாக்குகிறோம். அதேவேளை நாடற்றவர் எனக் கூறப்படும் மக்களால் எமக்கு நன்மை கிடைக்கும்”⁹

இக்கூற்றிலிருந்து, இம்மக்களின் பிரச்சினை நியாயபூர்வமாகத் தீர்க்கப்பட வேண்டிய ஒன்று என்பது யாவரும் அறிந்ததே. அதேவேளை இவர்களுக்கும் பிரஜாவுரிமை வழங்குவதன் மூலம், நாடு பல நன்மைகளையே அடையப் போகின்றது என்பது தெளிவுபடுத்தப்படுகின்றது. எனினும் இதனைச் செயல்முறைப்படுத்துவதில் தான், பல்வேறு நடைமுறைப் பிரச்சினைகள் காணப்பட்டன.

ஐவஹர்லால் நேருவுக்குப்பின், இந்தியாவின் பிரதமராக வந்த சாஸ்திரியிடம் அப்போதைய இலங்கையின் பிரதமராக விளங்கிய ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்கா, பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்தி, அதன் முடிவாகவே ஸ்ரீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டது. கோப்பிக் கால மக்கள் இலங்கையில் நிரந்தரமாகக் குடியேறி வாழ வேண்டிய தேவை காணப்படாததால் அவர்கள் இந்தியாவுக்குச் சென்று தம் ஊதியத்தின் மூலம் பயிர்செய்து வாழலாம் என்ற நம்பிக்கையுடன் இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்கும் என சென்று வந்து கொண்டிருந்தனர். அதனால், அவர்கள் நிரந்தரக் குடியேற்றத்தின் அவசியத்தினை உணரவில்லை. எனினும் தேயிலைச் செய்கை ஆரம்பமானதும் தொழிலாளர்கள் இங்கு நிரந்தரமாகக் குடியேறி வாழ வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. அதனால் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்தே இவர்கள் இங்கு நிரந்தரமாகக் குடியேறி வாழத் தொடங்கினர்.¹⁰

இதனால், இம்மக்கள் மனோரீதியாக இந்நாட்டுப் பிரஜையானார்கள். இவர்களது இளைய சந்ததிகளும் இவர்களது பரம்பரையினரும் தொடர்ந்தும் இலங்கையிலேயே வாழ்ந்து வரலாயினர். இம்மக்களுக்காக அரசாங்கமும் மண்ணெண்ணெய், கோதுமை மா, தீப்பெட்டி முதலிய பொருட்களை இறக்குமதி செய்துகொடுத்தது. இவ்வாறான நிலையில் இம்மக்களும் இரவு பகல் என்று பாராது தமது உடல் உழைப்பை வழங்கி, நாட்டின் முதுகெலும்புகளாக இருந்து வந்துள்ளனர். இவ்வாறு இருந்த காலத்தில் தான், இவர்களுக்கு எதிராகச் சட்டங்கள் கொண்டு வரப்பட்டன. அவ்வாறான சட்டங்களுள் மிகவும் கொடிய ஒரு சட்டமாகப் பிரஜாவுரிமைச் சட்டம் விளங்கியது (ஹன்சாட், 1948, பக்.983-1155, 1158-1235).

சு. முரளிதரன் இவ்வொப்பந்தம் தொடர்பாக 'பிரியத்தான் வேண்டுமா உரிய பூமியை' என்ற கவிதையில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்;

“வரும் போதிருந்த
வறுமையை மட்டும்
ஒன்றரை நூற்றாண்டு
உடைமையாகக் கொண்டு
தேசத்துக்குத் தேயிலையும்
தேயிலைக்கு நாமுமென
ஆகிப்போன பந்தத்துக்கு
காகித ஒப்பந்த
நிர்ப்பந்தம் ஏன்?

இங்கே
மண்குவியல்களா
மலைகள் - அவை
தேச அண்ணையின் முலைகள்

பால் சுரக்கச் செய்தன
இந்தக் கரங்கள்
மூன்றுக்கு மேலான
தலைமுறைகள்
விட்ட மூச்சு
சுவாசமல்ல
விசுவாசம்!
மலைகளே
தேயிலை மரங்களே
நீங்கள் சொன்னால்
போதும்
பிரியத்தான்
வேண்டுமா
உரியபூமியை?

(முரளிதரன், சு., 2001, தீவகத்து ஊமைகள், பக்.10-11).

இம்மலையக மக்கள் காடாகிக் கிடந்த மலையகத்தைப் பொன் விளையும் பூமியாக மாற்றியவர்கள். மலையகத்தைப் பயனுள்ள பூமியாக மாற்றியவர்கள் இவர்கள். இந்நாட்டையே தம் சொந்த நாடாகக் கருதி, தம்மை நாட்டுக்காக முழுமையாக அர்ப்பணித்த இம்மக்களை ஒப்பந்தங்கள் என்ற பெயரில் வெளியேறச் செய்வது எந்தவகையிலும் நியாயமற்ற ஒரு செயல் (ஹன்சாட், 1948, ப.984).

அதேவேளை, இம்மக்கள் மலையகத்தை வளமுறச் செய்வதற்காகப் பட்ட துன்பங்களை மக்கள் மறந்தாலும் இம்மலைகள் மறக்காது. இம்மக்களின் தலைமுறையினர் இந்நாட்டையே தாய்நாடாக எண்ணி வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்கள் இவ்வாறான பூமியை பிரியத்தான் வேண்டுமா எனத் தேயிலைச் செடிகளையும் மலைகளையும் விளித்துக் கூறுவதாக அமைந்த இக்கவிதையில், கவிஞர் தம் மனக்குமுறலை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

அதேவேளை, “சென்று வருகிறேன் ஜென்ம பூமியே” எனும் தலைப்பில் அமைந்த, வண்ணச் சிறகின் கவிதையிலும் பிரஜாவுரிமைப் பிரச்சினையால் ஏற்பட்ட துன்பம் ஆழமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. நாம் பிறந்து வளர்ந்த நாட்டினில், நாம் வாழ்வதற்கு உரிமை இல்லை என்றால்

அந்தத் துன்பத்தை எவ்வாறு தாங்கிக் கொள்வது எனத் தெரியாமல் இம்மக்கள் திண்டாடினர். அழுது புலம்பினர். தாம் நாடுகடக்கும் நாள் நெருங்குவதை எண்ணி உள்ளம் தடுமாறினர்.

ஸ்ரீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் பற்றி இம்மக்கள் ஆரம்பத்தில் எதுவுமே அறியாதவர்களாக இருந்தனர். அதனால் இவ்வொப்பந்தம் மூலம் தமக்குப் பெருமை கிட்டும், பிரஜாவுரிமை கிடைக்கும், அரசு உத்தியோகம் புரியலாம் என நினைத்தனர். பலருடைய அவ்வாறான எண்ணங்கள் இவ்வொப்பந்தம் கைச்சாத்திட்ட பின் தவிடுபொடியாகின. இந்நிலைமை அல் - அஸுமத்தின் “பிரஜாவுரிமைத் தூது” எனும் கவிதையில் தத்ருபமாகச் சித்திரிக்கப் பட்டுள்ளது.

“உரிமை கோரும் ஒவ்வொரு வருமே

ஸ்ரீமா - சாஸ்திரி சிலாகியத்தாலே பெருமை உறலாம் பிறந்த பூமியில் தொடரலாம்! அன்றே தொலையலாம் பாரதம்! பிடரி நிமிர பிறந்த பூமியில் வாழத் தனியான் வரைந்து தொலைத்தேன்! ஆழத்தறிவால் அரசினர் வேலை ஒன்றைப் பெறலாம், உயரலாம் என்று வென்றிக் குரலில் விடைத்துத் திரிந்தேன் ..... அந்தோ காற்றே ஆகாயக் காற்றே வெந்தேன் உள்ளம் வெறித்தேன் வெடித்தேன்!.....

“எட்டாம் சரத்தின் இழிந்த பிரிவால் தட்டப்பட்டது தங்கள் உரிமை என்றொரு கடதாசி எனக்காய் இன்றுதான் வந்ததென் நியம்புக காற்றே!” அல்-அஸுமத், 1987, அல்-அஸுமத் கவிதைகள், ப. 18).

இக்கவிதை மூலம் மக்களின் எதிர்பார்ப்பும், ஏமாற்றங்களும் அவலம் ததும்ப சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. அதேவேளை, அரசாங்க உத்தியோகங்கள் செய்வதற்கு பிரஜாவுரிமைப் பிரச்சினை தடையாக இருந்து வந்துள்ளது என்பதும் இதன் மூலம் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. இவர்களுக்கு வாக்குரிமை மறுக்கப்பட்டதால் தமக்குத் தேவையான அரசியல் பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்து, தமக்காகப் போராடுவதற்கான ஒரு கூட்டத்தை உருவாக்கிக் கொள்வதில் சிரமங்கள் ஏற்பட்டன. பிரஜாவுரிமை மறுக்கப்பட்ட போது, அவர்களுக்கான கல்வி வாய்ப்புகள் அறவே இல்லாது போயின. இம்மக்கள் அன்றாட உணவுக்காகக் கூட, கஷ்டப்படுபவர்கள். இந்நிலையில் பணம் செலுத்தி கல்வி கற்பதும், பரீட்சைகள்

எழுதுவதும் இவர்களால் முடியாத காரியம். அதனால், இவர்கள் கல்வியில் மேலும் பின்னடைந்தார்கள். சுகாதார மருத்துவ சேவைகள் இவர்களுக்கு இலவசமாக வழங்கப்படவில்லை. அரசாங்கம் மக்களுக்காக வழங்கும் சலுகைகள் இவர்களுக்கு மறுக்கப்பட்டன. அதனால், இவர்கள் மேலும் மேலும் வறுமையால் கஷ்டப்பட்டனர். அதேவேளை, நாள்தோறும் பல்வேறு வகையிலும் நொந்து வாழ்ந்தனர். இலங்கைப் பிரஜைகள் அனுபவிக்கும் உரிமைகள் சமஅளவில் இவர்களுக்கு வழங்கப்படவில்லை. இவ்வாறான நிலைமைகள் இவர்களைப் பல்வேறு வகையிலும் பாதித்தன. இந்நிலைமைகள் சக்தீ பால ஐயாவின் ‘மனித உரிமைகள்’ எனும் கவிதையில் பின்வருமாறு காட்டப்பட்டுள்ளன;

“பிறப்புரிமையும் இல்லை என்றார் .....

நாட்டு உரிமையும் இல்லை என்றார் - நம் நல உரிமையும் இல்லை என்றார் வாக்குரிமையும் இல்லை என்றார் - கல்வி வசதியும் நமக்கு இல்லை என்றார். நோக்கும் இடமெல்லாம் கூலிகளாய் - மேலும் நொந்து அடங்கி நாம் வாழுவதோ? சம உரிமையும் இல்லை என்றார் - தமிழ்ச் சாதி என்றால் இடம் இல்லை என்றார்.”

(சக்தி பால ஐயா, 1998, சக்தீ பால ஐயா கவிதைகள், ப. 114).

இது மட்டுமன்றி, பிரஜாவுரிமைக்கு விண்ணப்பித்தோர் அனைவருக்கும் பிரஜாவுரிமை கிடைக்கவில்லை. பிரஜாவுரிமை வழங்குவதற்கான சட்டங்கள் மிக இறுக்கமானவையாகக் காணப்பட்டன. இவர்களில் அதிகமானவர்களுக்கு அடையாள அட்டைகளோ, பிறப்பு அத்தாட்சிப் பத்திரங்களோ இருக்கவில்லை. இது பற்றி சாரல்நாடன் அவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“இலங்கையில் பிறப்புச் சாட்சிப் பத்திரம் பெறும் முறைமை 1898 இன் பின்னரே அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. 1948ஆம் ஆண்டின் சட்டத்தின்படி 50 வயதுக்கு மேற்பட்ட இந்தியர்கள் குடியுரிமை பெறும் தகுதியை இழக்கின்றனர். குடியுரிமைக்கு விண்ணப்பிக்கும்

தொழிலாளர்கள் சேகரித்துத் தரவேண்டிய குடும்ப விபரங்கள் சிக்கல் மிகுந்தவையாகவும் குழப்பமான வையாகவும் இருந்தன. மிகக் குறைந்த வாழ்க்கை மட்டத்தில் எதுவித கல்வியறிவுமின்றியிருந்த தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இதனால் குடியரிமை கோரும் ஆற்றல் பெற்றிருக்கவில்லை.”¹¹

[ஹன்சாட், (1948,1949), தொகுதி-11, பக்.1747-177]

இம்மக்களில் அதிகமானவர்கள் இந்தியாவுக்குச் செல்ல நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். எனினும் இலங்கைப் பிரஜையாக வாழ்வதற்கு விண்ணப்பித்து, பிரஜாவுரிமை கிடைக்காதவர்கள் பொலிசாரால் கைது செய்யப்பட்டு, கொழும்பில் அவர்களுக்கென விசேடமாக அமைக்கப்பட்ட சிறைச்சாலைகளில் அடைக்கப்பட்டு, இந்தியாவுக்குத் திருப்பி அனுப்பப்பட்டனர்.

ஸ்ரீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம், ஸ்ரீமா - இந்திரா ஒப்பந்தம் ஆகியவற்றின் மூலம் அதிகளவிலான இந்தியத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இந்தியாவுக்குத் திரும்பிச் செல்ல நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். இவர்கள் திரும்பிச் செல்ல வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டதும், வரும்போது அனுபவித்த துன்பங்களை விட, பன்மடங்கு துன்பங்களை அனுபவிக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. பிரிவாற்றாமை, புதியதொரு இடத்துக்குச் சென்று குடியேற வேண்டிய நிலைமை, பயணத்தில் ஏற்பட்ட துன்பங்கள் என பல்வேறு வகையிலும் கஷ்டங்களை அனுபவித்தனர். க. அருணாசலம் அவர்களின் கூற்று இதனை மேலும் உறுதி செய்கின்றது.

“தாம் பிறந்து வளர்ந்த மலையகத்தையும் நெருங்கிய உறவினர்களையும் விடுத்து இந்தியா திரும்புவதற்குப் பெரும்பாலான தொழிலாளர்கள் விரும்பியதில்லை. எனினும் இலங்கை அரசு அவர்களைத் திருப்பியனுப்புவதில் தீவிரம் காட்டியது. அவ்வாறு திருப்பியனுப்பப்பட்ட போது அவர்கள் அடைந்த இன்னல்களும் தவிப்புக்களும் ஏக்கங்களும் இழப்புக்களும் அளப்பில்.”¹²

இம்மக்கள், குடும்பத்தையும் சுற்றத்தாரையும் பிரிய வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. பெற்றோர் இலங்கையிலும் பிள்ளைகள் இந்தியாவிலும் இருக்க வேண்டிய நிலைமைகள் ஏற்பட்டன. காதலன் காதலியைப் பிரிய வேண்டி ஏற்பட்டது. இவ்வாறான நிலைமைகள் மலையகக் குடும்பங்களில் பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தின. தம்மால் பராமரிக்கப்பட வேண்டிய முதிய பெற்றோரைக் கூட பிள்ளைகள் பிரிந்து செல்ல நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். இவர்களது பிரிவாற்றாமை பல்வேறு வகையிலும் கவிதைகளிலும் நாவல், சிறுகதை முதலியவற்றிலும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாறான விடயங்களும் பல கவிதைகளில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன;

“அடையாளம் காணும் அந்த அட்டை எம்மில் பலருக்கில்லை பிறப்புச் சாட்சிப் பத்திரமோ பெறுவதெமக்குத் தொல்லை தோட்ட மக்கள் பிள்ளைப் பெற வந்துவிட்ட தொல்லை குடியரிமைப்பிரச்சினையும் தீரவில்லை”

(சந்தனம் சத்தியநாதன், 2003, மலைத்தென்றல், ப. 32).

சந்தனம் சத்தியநாதனின் மேற்கூறப்பட்ட கவிதையில் இம்மக்களின் அறியாமையும் துன்பங்களும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. அதேவேளை நாட்டை வறுமையில் இருந்து காத்த மக்களது வீடுகளையும் பறித்து, சிறைகளில் அடைத்துத் துன்பப்படுத்தும் நிலைகளை ஒழிப்போம் எனத் ‘தமிழனுக்கோர் தனிப்பாட்டு’ என்னும், சக்தி பால ஐயாவின் கவிதையில் கூறப்பட்டுள்ளது. இவரது ‘சொந்த நாட்டினிலே!’ எனும் கவிதையும் பிரஜாவுரிமைப் பிரச்சினை காரணமாக தாம் பிறந்து வளர்ந்த சொந்த நாட்டிலே அந்நியரைப் போல் வாழவேண்டிய துர்ப்பாக்கிய நிலை ஏற்பட்டதைச் சாடுகிறது. அத்தோடு இக்கொடுமைகளால் மக்கள் அநியாயமாகச் சிறைவாசம் அனுபவிக்க வேண்டியநிலை ஏற்பட்டுள்ளதையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. மேலும், இம்மக்களிடம் பிரஜாவுரிமைக்காகப் பிறப்பு அத்தாட்சிப் பத்திரம் கேட்பது கொஞ்சமும் நியாயமற்ற ஒரு செயல். ஏனெனில், இவர்களில் சிலர் கருக்கொண்டது கூட, காடு மடுகளில் தான். பிறந்ததும் லயங்களில். இவர்கள் பிறந்த காம்பராக்களுக்கு கதவுகள்கூட இல்லை. அவ்வாறு இருக்கும் போது இவர்களிடம்

பிறப்புப் பதிவுகள் எங்கே இருக்கப் போகிறது. அதனை வைத்து குடியரிமை இல்லை என்பது மிகப் பெரியதொரு அநியாயம் ஆகும். இந்நிலைமைகள் சிவ.இராஜேந்திரனின் “இதயவெட்டு 1948” எனும் கவிதையில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. இம்மக்களின் அநியாயமையைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி கங்காணிடரும் பிரஜாவுரிமை பெற்றுத் தருவதாகக் கூறி, இவர்களை ஏமாற்றினார். பல்வேறு விண்ணப்பங்களைக் கொண்டு வந்து இவர்களிடம் ஒப்பமிடும்படி கூறி அநியாயமிழைத்தனர். இந்நிலைமைகளால் இவர்கள் வாக்குரிமை இழந்ததாக தமிழோவியனின் “உரிமைக்கு ஒரு போர்” எனும் கவிதையில் பின்வருமாறு சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது;

“...பெரியகங்காணி மார்களன்று
சும்மா பயமுறுத்தி
காட்டிய இடத்திலெல்லாம்
கைநாட்டு போட்டே
ஒட்டாண்டியாகி இன்று,
உருக்குலைந்த பரம்பரையை
காட்டிக் கொடுத்து வரும்
கருங்காலிக் கும்பலினால்
வாக்குரிமை இழந்தோம்!
வாழும் குடியரிமை இழந்தோம்
திக்கிறோர் ஆக்கப்பட்டோம்.”

(தமிழோவியன், 2000, தமிழோவியன் கவிதைகள், ப. 42).

ஒரு சிலர் இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட, ஒரு சிலர் இலங்கையில் பிரஜாவுரிமை பெற ஏனையோர் நாடற்றவர்களாக ஆக்கப்பட்டு அநியாயப்படுத்தப்பட்டனர். இந்திய அரசாங்கமும், அனைத்துத் தோட்ட மக்களுக்கும் புகலிடம் வழங்குவதற்கு ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அதனால் குடும்பங்கள் சீரழிக்கப்பட்டன. அப்போது, அவர்கள் அடைந்த துன்பங்களுக்கு அளவேயில்லை. மல்லிகை சி. குமாரின் “அசோக வனத்தை நேசிக்கின்றோம்” எனும் கவிதையில், இந்திய அரசாங்கம் குறிப்பிட்டளவு மக்களை ஏற்றுக்கொண்டு, ஏன் மற்றவர்களைப் பரிதவிக்க விட்டது எனக் கேட்கிறார். அவ்வாறு பரிதவிக்கவிட்டு, இம்மக்கள் பற்றிக் கவலை கொள்வதில் எந்தப் பயனும் இல்லை என்றும் ஏற்கனவே இலங்கை அரசாங்கத்தின் கைகளில் இம்மக்களைக் கூலிகளாகக் கொடுத்ததே பிழையான ஒரு செயல் என்பதனையும் தத்ருபமாகவும் கலாபூர்வமாகவும் சித்திரித்துக் காட்டியுள்ளார்.

ஒரு தந்தையின் பிரிவாற்றாமையையும் மலையகத்தின் மீது கொண்ட பற்றினையும் பின்வரும் சிறுகதைப் பகுதி விளக்கி நிற்கின்றது.

“..... நான் நட்ட மரங்களைப் பார்க்கிறபோது, நான் கான்வெட்டி, முள்ளுப்போட்டு, வளம்படுத்தின நிலத்திலை செழித்து, துளிர்ந்து நிக்கிற தேயிலைச் செடிகளைப் பார்க்கிற போது என்றை புள்ளையளைப் பார்க்கிற மாதிரி இருக்குதுங்க. ஆனா, பெத்து வளர்த்துவிட்ட புள்ளையன் என்னை விட்டுப் போயிட்டாங்க சாமி.”¹³

இந்நிகழ்வினை பெனி தன் “புதிய யாத்திராகமம்” எனும் கவிதையில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்;

“... நூற்றைம்பது ஆண்டுகளில்
தேயிலைச் செடிகளின்
வேர்களாய்வாழ்ந்தும் எங்களில்
ஐந்து லட்சம் மக்களைத்
'தாயகம் திரும்பு' எனச்
சட்டம் போட்டது
ஸ்ரீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம்
உழைத்துக் கொடுத்தவனின்
தலைவதியை
உட்கார்ந்து உண்ட
இரண்டு அரசுகள்
உடன்படிக்கை செய்தன.
இரத்தத்தை உறிஞ்சி விட்டு
எலும்புக் கூடுகளை
இந்தியாவிற்கு
ஏற்றுமதி செய்தது
இலங்கை அரசு
இலங்கையின் தலையெழுத்தை
சரிசெய்த நாங்கள்
எங்களின் தலையெழுத்தை
இன்னொருவன் அல்லவா
எழுதி வைத்தான்!?”

(பெனி, 1996, போர்க்களப் பூபாளங்கள், ப. 92)

காடு மோய்க் கிடந்த மலையகத்தை மக்கள்
இரசிக்கக்கூடிய இடமாகவும், நாட்டின்
வருமானத்தையே தீர்மானிக்கும் இடமாகவும்
மாற்றிய மலையகத் தோட்டத்

தொழிலாளர்களை இந்தியாவுக்குத் திரும்பிச் செல்லும்படி செய்த வேலையானது மந்தை வியாபாரத்தை ஒத்ததாகவே காணப்பட்டது. “நல்ல விலை கொண்டு நாயை விற்பார், அந்த நாயிடம் யோசனை கேட்டதுண்டோ” எனக் கூறிய பாரதியின் கவிதை இவ்விடத்துக்குப் பொருந்தும். ஏனெனில் இம்மக்களுடைய மனநிலைகளைச் சற்றும் பொருட்படுத்தாது, மந்தைகளை வியாபாரம் செய்வது போல் ரயிலில் மன்னாருக்கு ஏற்றிச் செல்லப்பட்டு, அங்கிருந்து கடலுக்குள் தள்ளி விடுவது போன்று இந்தியாவுக்குப் படகுகளில் ஏற்றி அனுப்பப்பட்டனர். இதுவரை காலமும் நாட்டுக்காக உழைத்ததைச் சற்றும் எண்ணாது தாயை, தந்தையை, குடும்பத்தை, சுற்றத்தாரை, தான் நேசித்த தோட்டத்தினை விட்டுப் பிரித்து, இவர்கள் இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்ட சோக வரலாற்றினை “பொடிமெனிக்கேயும் இராமாஜமும்” எனும் கவிதை ஆழமாகச் சித்திரிக்கின்றது. மன்னார் வரை வழியனுப்ப வந்தவர்கள் கதறி அழுதிட, உடலும் உளமும் சோர்வடைய கண்களில் நீர் வற்றியவர்களாக விடைபெற்ற மக்களின் நிலை பின்வருமாறு சித்திரித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது;

“..... தாயைப் பிரித்து
தந்தையைப் பிரித்து
தன்னுயிர் என போற்றிய
தோட்டத்தைப் பிரித்து
ஊணைப் பிரித்து
உறவினைப் பிரித்து
ஓலமிடும் மனிதரின்
உழைப்பினை மிதித்து
மன்னாரில் நின்று
வந்தவர் கதறிட
வாழ்க்கைச் சுமையினை
தலையிலே சுமந்து
கண்ணீர் வற்றிட
கால்களும் சோர்ந்திட
போய் வரார் என்றலும்
போய் வாரேன் என்றிட
“ஊருக்கு” அனுப்பிட
ஓடிவருகுது .....
“ஏறுடா சுருக்கா
இனியென்ன அழகை .....”
அழகுரல் கேட்டு
ஆழியே அடங்கும் .....”

(சி.சிவசேகரம், சி., தம்பையா, இ.,
இராஜேந்திரன், சி.வ., பன்னீர்ச் செல்வம், எஸ்
1993 குன்றத்துக் குமுறல், ப. 80)

இ. தம்பையாவின் “அழகைக் கோச்சியிலே” எனும் கவிதையிலும் இதே கருத்து தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. குடும்பங்கள் சிதறடிக்கப்பட்டு, ஆடு மாடுகள் போல் இவர்கள் பிரிக்கப்பட்டனர். இவர்கள் அழகின்ற ஓசை வானையே பிளந்தது. நாட்டிற்காக உழைத்தவர்கள் நாயாய் போய் அலைகிறார்கள் என இவர் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும், ஆங்கிலேயர் இம்மக்களைத் தமது தேவையை நிறைவு செய்து கொள்வதற்காகக் கொண்டு வந்து விட்டு, இவர்களுக்கான ஒழுங்கான வாழிடத்தைக்கூட ஒழுங்கு செய்யாது, இவர்களைப் பாதையிலே விட்டு விட்டுச் சென்று விட்டனர். அதனால் இம்மக்கள் செய்வதறியாது திகைத்தனர். “வேலிகள்” எனும் கவிதையிலும் இது எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இதே கருத்தை குமரன், தூவானம்” எனும் கவிதைத் தொகுதியில்;

“அழைத்தவர் கூட்டம் மறைந்ததடா – நம்
அந்திம காலம் நெருங்குதேடா”

(குமரன், 1967, தூவானம், ப. 22)

எனக் கூறியுள்ளார். தம்மை அழைத்து வந்த பிரித்தானியர்கள் தம்மை நட்பாற்றில் விட்டு விட்டுச் சென்று விட்டார்கள். அதனால் தமது நிலையும் பார்ப்போர் கேட்போரின்றி பரிதாபத்திற்கு உள்ளாகி உள்ளது என்பதை இக்கவி வரிகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

இறப்பின் போது தான், பெற்றோர் பிள்ளைகளைப் பிரிவதும், சுற்றத்தார் அழுது புலம்புவதும் கடவுளின் விதியாக உள்ளது. ஆனால் உயிர்வாழும் போதே இம்மக்கள் இறப்பின் போது அனுபவிக்கும் வேதனைகளை அனுபவிக்கும் வகையில் எவரெவரோ இம்மக்களின் விதியை எழுதினார்கள் எனும் அவலநிலை பின்வருமாறு சித்திரித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது;

“...உறவும் நட்பும் பிரிந்ததடா - இங்கு
உள்ளவர் தொகையும் சரிந்ததடா - நல்
அறமும் முறையும் கெட்டதடா - முடிவு
அவசரப் பேச்சில் பட்டதடா
பிறந்தவர் பெற்றவர் பிரிவரடா - கூடிப்
பிணைந்தவர் கண்ணீர் சொரிவரடா -
மண்ணில்

இறந்தவர்க் கிறையோன் விதித்ததா - இங்கு
எமக்கென எவரோ விதித்ததா”

(குமரன், 1967, தாவானம், ப. 21)

அதிகமான கவிதைகளில் தாம் உருவாக்கிய, தாம் வியர்வை சிந்தி உழைத்த இந்தப் பூமியில் தமக்கு வாழ்வதற்கு உரிமை இல்லாமல் போகின்றதே என்ற ஏக்கநிலை வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. எத்தனையோ உயிர்களைப் பறிகொடுத்து, தம் முன்னோர்களின் உடல்களையும் இம்மண்ணுக்கே உரமாக்கி, காலம் நேரம் பார்க்காது உழைப்பையே உயர்வாகக் கருதி, அடிப்படை வசதிகள் கூட, இன்றி வாழ்ந்த இம்மக்கள் மீண்டும் திருப்பி அனுப்பப்பட்ட நிலையானது, மனித தர்மத்திற்கே கேடு விளைவிப்பதான ஒரு செயல் என்பதனை மனித நேயம் கொண்ட எவரும் மறுக்க முடியாது. சிலரது அரசியல் சுய இலாபத்திற்காக ஒரு சமூகத்தின் தலைவியையே மாற்றிய ஒரு செயலாகவே இச்செயற்பாடு விளங்குகின்றது. இம்மக்கள் இந்தியாவுக்குத் திரும்பிச் செல்ல வேண்டும் என்ற சட்டம் இயற்றப்பட்டதும், இம்மக்களின் அனைத்து எதிர்பார்ப்புகளும் ஏமாற்றங்களாகி விட்டன. இவர்களது தவிப்பினையும் ஏக்கங்களையும் பல கவிஞர்களும் பல்வேறு விதமாகச் சித்திரித்துள்ளனர்.

இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு வளமாக்கிய அழகிய பூமியாகிய மலைநாடு, இன்று யாரோ அனுபவிக்கும் சுவர்க்கமாக மாற்றப்பட்டுவிட்டது என்ற ஏக்கம் பல கவிதைகளில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. திருப்பி அனுப்பப்படும் நான் நெருங்க நெருங்க இம்மக்களின் மனங்கள் ஏங்கித்தவித்தன. இப்பிரிவினை எவ்வாறு ஏற்கப் போகின்றோம் என்ற மனவேதனையில் இம்மக்கள் தவித்தனர். தாம் பிறந்து வளர்ந்த நாட்டிலேயே தமக்கு வாழ்வதற்கு முடியவில்லையே என மக்கள் அழுது புலம்பினர். இந்தத் தவிப்பினை.

“நாட்கள் கழிகின்றன
நாடு கடக்கும் வேளை
நெருங்குகிறது
பிரிவு என் வாசலைத் தட்டுகிறது
பிரிவு வேதனையின் பிரதிநிதி
விழி வாசலை முட்டுகிறான்
அழுது விடுவேனோ என்ற பயம்
என்னை அழுக்குகிறது .....”
என்றும்
“நான் பிறந்த நாட்டினிலே

நான் இருக்க விதியில்லை
என் ஜென்ம பூமியிலே
எனக்கு உரிமையில்லை
என்றும்
கண்ணிரில் கவிதை பாடி,
சென்று வருகிறேன்
ஜென்ம பூமியே
திரும்பவும் உன் வெளிகளில்
என்று ஓடி மகிழ்வேனோ?

(சிவானந்தன். அரு., 1985, வண்ணச் சிறகுக்
கவிதைகள், பக். 93-95).

எப்போது மீண்டும் உன்னை அடைந்து உன் வெளிகளில் சந்தோசமாக உலாவப் போகிறேனோ என்ற ஏக்கத்தோடு கவிஞர் இக்கவிதையை முடித்துள்ளார்.

பெயாவெல் ஏ. செல்வராஜின் ‘எங்கர் பாஸ்போட்காரன்’, ‘எங்கர் வரலாறு’, ‘எங்கர் ரயில்’, முதலிய கவிதைகளிலும் இம்மக்களின் ஏக்கமும், வேதனையும், பிரிவாற்றாமையும் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. என்னுடைய தாயை என்னை விட்டுப் பிரிக்குமுன், என்னுடைய தலையைக் கொய்துவிடு; என் மண்ணை விட்டும் என்னைப் பிரிக்கும் முன், இம்மண்ணில் என்னைப் புதைத்துவிடு; தேசத்தை விட்டும் என்னை விரட்டுமுன், என்னைத் தேட முடியாத இடத்தில் வீசி விடு எனக்கூறும் மக்களின் உள்ளக் குமுறலை “எங்கர் பாஸ்போட்காரன்”, எனும் கவிதையில் இவர் கூறியிருக்கிறார். தம்மை வைத்து இருப்பது கஷ்டம் என்றுதானே இந்நாட்டை விட்டு அனுப்பப் போகிறீர்கள். அவ்வாறு அனுப்பாது இம்மண்ணில் கொன்று விடுவது மேல் என என்னைத் தவிக்கும் மனநிலை இதில் காட்டப்பட்டுள்ளது. இதே கருத்தினைத் தெளிவுபடுத்துவதாகவே ம. சண்முக நாதனின் “என் மண்ணே” எனும் கவிதையும் அமைந்துள்ளது. இந்தியாவுக்குத் திருப்பி அனுப்பி ஒரு புதுவாழ்வை ஆரம்பிப்பதை விட, இங்கேயே ஒரு குழியைத் தோண்டிங்கள். நம்மில் ஆயிரக்கணக்கானோர் அழுது ஓய்ந்த கண்களோடு வந்து இறங்குவார்கள். அப்படியே புதைத்து விடுங்கள். இந்தியா செல்வதை விட, இது மேலானது என மக்களின் மனக்குமுறலைத் தமது கவிதை மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

ம. சண்முகநாதனின் “நீலக்கிரித் தோழனுக்கு” எனும் கவிதையில் பிரிவின் துயரை உணர்ச்சியூர்வதாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். தமது ஆசாபாசங்களை எல்லாம் மறந்து

ஐயோவென்று கதறி அழ, இனி எப்போது காண்போமோ என்று இதயங்கள் உடைந்து நொருங்க, கூவென்ற குரலோடு ரயில் மக்களைக் கொண்டு சென்றது. அதில் சென்றவர்கள் தலை மன்னாரில் இறங்கி, அழுது கண்கலங்கியவர்களாகக் கப்பலில் சென்று இராமேஸ்வரத்தில் தமது பசியையும் மறந்து, முகாம்களில் மூட்டைகளைக் கட்டிக் கொண்டு செய்வதறியாது திண்டாடினர். இந்நிலைமை பின்வருமாறு சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது;

“ஆசைகளும் பாசங்களும்
‘ஐயோ’ என்று கதற
இனி என்று காண்பதென
இதயங்கள் நொருங்க
‘கூ’ வென்ற குரலோடு
கோச்சி உன்னையும்
கொண்டோடிப் போயிற்று ....!
தலை மன்னார்த் தடமிறங்கி
கப்பலில் கண்கலங்கி
இராமேஸ்வரத்தில் பசி மறந்து
தறிகெட்டுத் தடுமாறி
தமிழக மண் மிதித்து
முகாம்களில் மூட்டை கட்டி...!”

(சண்முகநாதன், மா., 1995, வாழ வா தோழா, ப. 72).

இவ்வாறான நிகழ்வு பல வருடங்களுக்கு முன்பு நிகழ்ந்திருந்தாலும் இன்றும் இவை மனதை விட்டு அகலாத கொடுர சம்பவங்களாகவே விளங்குகின்றன. குறிஞ்சி நாடனின் “ஏக்கம்” எனும் கவிதையில் இந்தியாவுக்குத் திருப்பி அனுப்பப்படும் நிலையினால் ஏற்பட்ட மனப்போராட்டம் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்தியாவுக்கு மீண்டும் திருப்பி அனுப்பப்படும் மக்களை விழித்துக் கூறுவதாக அல் - அஸுமத்தின் “தொழிலாளித் தோழா” எனும் கவிதை விளங்குகின்றது. அது மட்டுமன்றி, இம்மக்களுக்கு விழிப்புணர்வுடனுவதாகவும் இக்கவிதை அமைந்துள்ளது.

ஆரம்பத்தில் இந்தியாவில் இருந்து இம்மக்கள் வரவிரும்பாத போதும் வெள்ளையர்களால் இம்மக்கள் பலவந்தமாகவும் ஏமாற்றியும், ஆசை வார்த்தைகளைக் கூறியும் அழைத்து வரப்பட்டனர். இங்குவந்த பின், தம் கவலைகளை மறப்பதற்காக மதுவருந்தி தம் சுய சிந்தனையை இழந்தனர். எவ்வளவு

துன்பங்கள் வந்தும் அதற்காகப் போராடத் துணிவற்றவர்களாக விளங்கினர். நன்றாக உழைத்து நல்வாழ்வு வாழலாம் என்ற எதிர்பார்ப்புக்களைச் சுமந்துள்ளவேளை, வெறுங்கையராக மீண்டும் திருப்பி அனுப்பப்படுகின்றனர். தம் சொந்த பந்தங்களோ, பணமோ, இடமோ இன்றி எவ்வாறு இந்தியா சென்று வாழ்வது. அங்குள்ளவர்கள் நீங்கள் இலங்கையில் என்ன செய்தீர்கள், என்ன சேர்த்தீர்கள் என கேள்விகள் கேட்பார்கள். அதற்கு என்ன பதில்கூறப் போகிறார்கள் எனக்கூறி இம்மக்களை விழிப்படைய வைக்கின்றார் கவிஞர்;

“..... கையில் என்ன வைத்தாய்?
இன்று கடலும் தாண்டிப் போவாய்!
பையில் ஒன்றும் இன்றிச் -சென்று
பாரதத்தை அடைந்து
மெய்யில் அடிமல் இல்லை - என்று
வெறுங்கை வீசி நின்றால்
ஐயம் இன்றி உன்னை - அவர்
அழகின் இலங்கா புரியில்
செய்து நின்ற தென்னை? மடி
சேர்த்த தென்னை? -என்பார்
வைய மென்ன சொல்லும்?- நீ
வாழ்ந்த கதைகள் கேட்கும் ....
கைய கன்ற தோழா - நீ
கண்கள் திறந்து வாடா .....”

(அல் அஸுமத், 1987, அல் - அஸுமத் கவிதைகள், பக். 09 - 10)

என இம்மக்களைச் சிந்திக்கவும் தூண்டுகிறார். அதேவேளை அநியாயத்திற்கெதிராகப் போராடவும் தூண்டுகிறார். இவை மாத்திரமன்றி இந்தியாவுக்குத் திரும்பிச் சென்ற மக்கள் அங்கு அனுபவித்த துன்பங்களும் அளப்பரியன. தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இங்கு அழைத்து வரப்பட்ட போது, பல்வேறு வகையான துன்பங்களை அனுபவித்து; மலையகத்தையே வளமுறச் செய்து; அப்பிரதேசக் காலநிலைகளுக்கும் வாழ்க்கை முறைக்கும் ஈடு கொடுத்து; வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் ஒரு கட்டத்தை அடைந்து விட்டார்கள். இவ்வாறான நிலையில் மீண்டும் இவர்களை இந்தியாவுக்குத் திருப்பி அனுப்பினால், எங்கு சென்று வாழ்வது; என்ன தொழில் செய்வது; எப்படி அந்தப் புதிய சூழலுக்குத் தம்மை இயையாக்கமடையச் செய்வது என்பனவெல்லாம் அடுத்த போராட்டங்களாக விளங்கின. ஒரு சிலர்

இந்தியா செல்லும் போது, விருப்பத்துடனும் பல்வேறு எதிர்பார்ப்புகளுடனும் சென்றனர். தாம் இலங்கையில் வாழ்ந்தாலும் இந்தியா மீது பற்றுக் கொண்டவர்களாக விளங்கினர். ஆனால், அவர்களுடைய இந்நிலைமைக்கு முற்றிலும் மாறான நிலைமைகளையே அவர்கள் இந்தியா சென்ற பிறகு உணர்ந்து கொண்டனர். தமது எதிர்பார்ப்புகளும், எண்ணங்களும், ஆசைகளும் நிறைவேறக்கூடிய இடமாகவோ, இம்மக்களும் தம் தேசத்தவர்களே என அவர்களை ஆதரித்து வரவேற்கும் நிலைமைகளோ இந்தியாவில் காணப்படவில்லை. அதனால் அவர்கள் மிகவும் மனவேதனை அடைந்தார்கள். இவ்வாறான நிலைமைகள் பற்றி க. அருணாசலம் அவர்கள் தமது “மலையகத் தமிழ் இலக்கியம்” எனும் நூலில் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

“தாயகம் திரும்பிய தொழிலாளர்களுக்கு அங்கு எத்தகைய வரவேற்புக் காணப்பட்டது! அங்கு அவர்களின் நிலை எத்தகையது! என்பவற்றை நோக்கின் அவர்களது மூதாதையர் 160 ஆண்டுகளுக்கு முன் அங்கு எத்தகைய நிலையில் காணப்பட்டனரோ எவ்வாறு நடந்தனரோ அவற்றுக்கு நிகராக அல்லது அவற்றிலும் கேவலமாக அந்நியர்களாகவும், அநாதைகளாகவும், அடிமைகளாகவும், தீண்டத் தகாதவர்களாகவும் நடாத்தப்பட்டதுடன், இலங்கைப் பெருந்தோட்டங்களிலும் இனக்கலவரம் என்ற பெயரில் இனவாத குண்டர்களால் அடிக்கடி நடாத்தப்படும் மிலேச்சத்தனமான தாக்குதல்களுக்கும் கொலை, கொள்ளைச் சம்பவங்களுக்கும் அடிக்கடி தொழிலாளர்கள் ஆளானார்களோ, ஆளாகின்றார்களோ, அதேபோன்று அல்லது அதனிலும் மோசமாகத் தமிழகத்திலே தாயகம் திரும்பியோர் தமிழகத்துக் குண்டர்களாலேயே கொடுமான தாக்குதலுக்கும் கொலை, கொள்ளைச் சம்பவங்களுக்கும் அடிக்கடி ஆளாவதையும் பண்ணைகளதும் தமிழகத்தின் மலையகப் பெருந்தோட்டங்களதமான உடையையாளர்களே தமது கட்டளைகளையும் அடக்கு முறைகளையும் அவர்கள் மீறும்போது குண்டர்களை ஏவி இவற்றைச் செய்விப்பதையும் தமிழக ஆட்சியாளரும் பாதுகாவலர்களும் இவற்றைக் கண்டும் பாராமுகமாக இருப்பதையும் அங்கு

அடிக்கடி இடம்பெறும் சம்பவங்கள் நிரூபிக்கின்றன.”¹⁴

இவ்வாறான துன்ப நிலைமைகளையும் கசப்பான அனுபவங்களையும் பலரது கவிதைகளில் காணக்கூடியதாக உள்ளன. பெனியின் “புதிய யாத்திராகமம்”, சக்தீ பாலஜயாவின் “பார்க்காத நாட்டின் பாசத் தொடர்புகள்” முதலிய கவிதைகளில் இந்நிலைமைகள் தத்ரூபமாகச் சித்தரித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பலரிடமும் தாம் இந்தியர், தமது தாயகம் இந்தியா, தமது முன்னோர்கள் வாழ்ந்த பூமி இந்தியா என இந்தியா மீதான பாசப் பிணைப்புக் காணப்பட்டது. தமிழகத்தைத் தம் தாயகம் என சிலர் எண்ணிக் களித்தனர். தமது மூச்சும் உணர்வும் தென்னக தமிழகத்தில் தான் இருக்கின்றது என உணர்ந்தனர். என்றாலும், சந்ததி சந்ததியாக இந்திய வம்சாவழியினர் இலங்கைக்கு வந்து துன்பப்படும் போதெல்லாம் தமிழகத்தில் இருந்து நேசக்கரம் நீட்ட யாருமே முன்வரவில்லை. மிக நீண்ட காலமாகவே இவர்கள் துன்பத்தில் துவண்டு கொண்டு இருந்ததை அறிந்தும் கூட, இவர்கள் தமது உறவினர், சொந்தக்காரர் என எவரும் இதுவரை சொந்தம் கொண்டாடவில்லை. இவர்களைத் தமிழகத்தார் என்றோ, தம் சொந்த மண்ணில் இருந்து சென்றவர்கள் என்றோ நினைப்பதற்குப் பதிலாக, அந்நியர், அகதிகள் என்றே அழைத்தனர். யாருமே சொந்தம் கொண்டாடி இவர்களை அரவணக்கவில்லை.

மாறாக, ஒவ்வொரு தெருவுக்கும் ஒவ்வொரு சாதி என சாதிகளை வளர்த்து, தமது சாதியே, தமது குலமே பெரிதென தம்பட்டம் அடித்துத் திரிந்தனர். ஒவ்வொரு சாதிக்குள்ளும் நூற்றுக்கணக்கான சாதிகள் என சாதிப்பிரிவுகள் வளர்ச்சி அடைந்து, அரசியல் ரீதியிலும் தம் வழியே பெரிதென சண்டையிட்டுக் கொண்டனர். அதனால், இங்கிருந்து திருப்பி அனுப்பப்பட்டவர்கள் அவமதிக்கப்பட்டதோடு துன்புறுத்தப்பட்டனர். தமது எதிர்பார்ப்புக்கள் ஏமாற்றங்களாகிய நிலையில் இம்மக்கள் மனமுடைந்து போயினர். அவர்கள், இம்மக்களை அன்போடு நோக்கவில்லை. பாதிக்கப்பட்டவர்கள் என இரங்கும் நிலையும் இந்திய மக்களிடம் காணப்படவில்லை. இம்மக்கள் தமது பரம்பரையினர் ஆதலால் நாமும் இவர்களும் சமம் என்ற மனநிலை வளரவில்லை. செருக்குடனேயே அவர்கள் நடந்து கொண்டனர். சக்தீ பால ஜயாவின் “பார்க்காத நாட்டின் பாசத் தொடர்புகள்!” எனும்,

கவிதையில் இந்தியா சென்ற மக்கள் அடைந்த இவ்வாறான துன்ப நிலைகள் சித்திரித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

மேலும், மலையக மக்களின் இரத்தத்தை உறிஞ்சி விட்டு எலும்புக் கூடுகளை இந்தியாவுக்கு ஏற்றுமதி செய்தது இலங்கை அரசு. இலங்கையின் தலையெழுத்தைச் சரிசெய்த மக்களின் தலையெழுத்தை இலங்கை அரசு எழுதி வைத்தது. ஒன்றரை நூற்றாண்டு காலமாக ஒன்றாக இருந்து உண்டு, குடித்து, ஒன்றாய் இருந்த இனம் சிதறடிக்கப்பட்டு, உணர்வுகள் எரிய, உறவுகள் பிரிக்கப்பட்டு ஒரு குழுவின் மலையகத்தில் இருந்து மன்னார் வரை ரயிலிலும் மன்னாரில் இருந்து மண்டபம் வரை கப்பலிலும் அனுப்பி வைத்தது. உறவுகளையும் தம் மண்ணையும் பிரிவது துன்பத்தைத் தந்தாலும் தம் தாய்நாட்டுக்குத் தானே வருகிறோம் என்று சிலர் மனதைத் தமக்குத் தாமே ஆறுதல்படுத்திக் கொண்டு இந்தியாவை வந்தடைந்தனர். தாம் இதுவரை அனுபவித்த துன்பங்களுக்கெல்லாம் ஒரு விடிவு கிடைக்கும் என இம்மக்கள் நம்பினர். ஆனால் அதற்கு மாறான சூழலிலேயே இங்கு வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்ற உண்மையினைப் பெனி ‘புதிய யாத்திராகமம்’ எனும் கவிதையில் பின்வருமாறு வெளிப்படுத்தியுள்ளார்;

“..... இந்த
புதிய யாத்திராகமத்தின்
இன்னுமொரு அத்தியாயம்
இப்படித்தான் அரங்கேறியது
பூர்வீக நாடுதானே என

அடிக்குறிப்புகள்

1. குலரத்தினம், க.சி., (1966), நோத் முதல் கோபல்லவா வரை: இலங்கையின் அண்மைக்கால (1798-1962) அரசியல் வரலாறு, முதலாம் பாகம், பக். 327-330 இல் “முதலாம் அரசாங்க சபை” எனும் தலைப்பிலான கட்டுரையில், முதலாம் அரசாங்க சபைத் தேர்தலில் தெரிவு செய்யப்பட்ட அங்கத்தவர்களின் பெயர்கள், அங்கத்தவர்களின் எண்ணிக்கை தொடர்பான புள்ளி விபரங்கள் தரப்பட்டுள்ளன.
2. மேலது, ப.325
3. முக்கையா, மா.செ., (1995), இன்றைய மலையகம், பக். 77 – 78.
4. மேலது, பக். 78 – 79

புறப்பட்டு வந்தோம்
வந்தவுடன் மறுபடியும்
வெந்து போனோம்
சாதிக்கொரு தெரு வைத்து
மோதிக் கொள்கிற
சங்கடத்தில் அகப்பட்டோம்
இந்தியர்கள் என்று
ஏற்றுக் கொள்வீர்கள் என
எண்ணியன்றே நாங்கள் வந்தோம்
இன்றோ! .... இன்னும்
அந்நியர்களாகவே
அழைக்கப்படுகின்றோம்
அப்பயா
போதும் எங்கள் புலம்பல்!..”

(பெனி, 1996, போர்க்களப் பூபாளங்கள், பக். 93 – 94)

இவ்வாறு கவிதைகளிலும் பிரஜாவுரிமை பிரச்சினை பற்றியும் அதன் விளைவாக அதிகமான தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இந்தியாவுக்குத் திருப்பி அனுப்பப்பட்ட நிலைமைகள் பற்றியும் விரிவாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இந்தியாவுக்குத் திருப்பி அனுப்பப்பட்ட மக்களின் நிலைமைகள் கவிதைகளில் காட்டப்பட்டுள்ளதை விட, நாவல்களிலும் சிறுகதைகளிலும் மிகவும் ஆழமாகவும் மனதைப் பிழிந்து எடுக்கும் வகையிலும் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன.

5. முக்கையா, மா.செ., (1995), மு.கு.நா, பக். 82 – 84.
6. அருணாசலம், க., (1999), மலையகத் தமிழ் நாவல்கள் - ஓர் அறிமுகம், ப.28
முக்கையா, மா.செ., (1995), மு.கு.நா, ப.79
7. சந்திரசேகரன், சோ., (1989), இலங்கை இந்தியர் வரலாறு, பக்.233-234
8. சந்திரசேகரன், சோ., (1989), மு.கு.நா, பக். 233 – 234.
9. மு.சிவலிங்கத்தின் “பேப்பர் பிரஜைகள்”, “மதுர கீதம்”, “காகமும் நரியும்”, செந்திரனின் “நடுக்கடலில்”, மாத்தளை சோமுவின் “அவர்களின் தேசம்”, கே. கோவிந்தராஜின் “குத்தகை”, “கப்பல் எப்பங்கெ”, “கந்தசாமி ஊருக்குப் போகிறான்”, இரா. தனகோபாலின் “புலரும் பொழுது”, மொழி வரதனின் “பிரிந்து செல்லும் ஒரு தோழன்”, அ.செ. முருகானந்தனின் “மாரிமுத்துவின் பிரஜாவுரிமை”, இரா. சிவலிங்கத்தின் “முன்னவன் சொத்து” முதலிய சிறுகதைகளிலும் மாத்தளை சோமுவின் “எல்லை தாண்டா அகதிகள்”, தொ. சிக்கன் ராஜுவின் “தாயகம்”, சி.வி. வேலுப்பிள்ளையின் “இனிப்பட மாட்டேன்”, மாத்தளை கார்த்திகேசுவின் “வழி பிறந்தது”, பெனடிக்ற் பாலனின் “சொந்தக்காரன்”, தெளிவத்தை ஜோசப்பின் “பாலாயி”, தி. ஞானசேகரின் “குருதி மலை” முதலிய நாவல்களிலும் இவ்வாறான விடயங்கள் அவலம் மிகுந்ததாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.
10. சாரல் நாடன், (2003), மலையகத் தமிழர் வரலாறு, ப. 133.
11. சந்திர சேகரன், சோ., (1989), இலங்கை இந்தியர் வரலாறு, எனும் நூலில் இவ்விடயங்கள் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளன.
12. சாரல் நாடன், (2003), மு.கு.நா, ப. 186.
13. அருணாசலம், க., (1999), மு.கு.நா, ப.
14. விஸ்வநாதன், துரை. (தொகுப்பாசிரியர்), (1997), உழைக்கப் பிறந்தவர்கள், ப. 77.
15. அருணாசலம், க., (1994), மலையகத் தமிழ் இலக்கியம், பக். 52 – 54. எனும் நூலிலும் அவரால் எடுத்தாளப்பட்ட சில கட்டுரைகளிலும் இவ்விடயங்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.